

ENTREVISTA A

Ignacio Fernández i Dolors Viader

integrador social i voluntària de la Fundació El Xiprer

Després de 20 anys, El Xiprer, nascut d'una inspiració, ha teixit una xarxa de complicitats en què es confonen usuaris, voluntaris i treballadors. Tots fan pinya i aquesta és la seva força. Establerta com una fundació des de l'any 2015, presidida per Mercè Riera, ànima d'aquesta "llar per a l'acolliment i la dignitat de les persones que ho necessiten". El servei de menjador, amb 90 àpats diaris, i la distribució d'aliments a famílies amb economia precària són dos dels serveis bàsics. Amics del Xiprer es proposa assegurar-ne la viabilitat amb socis que hi aportin 10 € al mes. (www.amicsdelxiprer.cat)

L'Ignacio amb en Joaquín, una de les persones que cada dia comparteix taula i conversa al menjador. A l'esquerra, la Dolors a la cuina d'El Xiprer.

menjar, però sí aquesta companyia, quan tens un sotrac a la vida, per exemple. Per mi és com un gran ventall obert, amb molts matisos.

Fa anys que hi treballau o col·laboreu, quina és l'evolució d'El Xiprer?

El 2007 va començar una crisi molt important, llavors vam créixer moltíssim, sobretot en famílies que venien a buscar aliments al magatzem, per la falta de feina. Va arrossegar moltes persones de 45-50 anys que ja no en sortiran, treballadors de l'àmbit de la construcció, per exemple, que no s'han pogut reciclar. Amb 55 anys, és molt difícil tornar al món laboral. Són situacions precàries que s'han cronificat pel que fa ajudes, no només d'aliments. Però la crisi no afecta les persones que venen al menjador, és un altre col·lectiu: persones desestructurades, molt soles, sense xarxa social, amb pocs ingressos, sovint amb problemes de salut mental, d'addiccions. No ha pujat el nombre d'usuaris: servim uns 60 dinars i uns 30 esmorzars. A l'esmorzar venen persones joves, amb possibilitats de treballar, immigrants, indocumentats, que recullen ferralla i catró. Aquí poden dutxar-se, si volen, i s'emporten un entrepà, fruita... per passar el dia.

Dolors. Ara sembla que comença a haver-hi més feina, però també tenim treballadors pobres!

Ignacio. Fa 10 anys era impensable que una persona amb nòmina vingués a demanar aliments. Però ara, amb sous de 800 euros, no arriba per pagar el lloguer, l'aigua, la llum, la hipoteca... Venen un cop cada 3 setmanes durant uns 4 mesos,

Com explicariéu a algú que no ho conegui què és El Xiprer?

Ignacio. El Xiprer és un centre d'acollida, on acompanyem les persones, les més febles i deteriorades, en un procés de vida, de creixement. A través de l'acolliment, l'amor, d'esmorzar i dinars junts, intentem arribar al cor de les persones i fer un camí; a vegades es pot fer i d'altres, no.

Dolors. Per mi, El Xiprer és un conjunt de gent amb molta alegria, ganes de treballar, que anem a la una; una casa oberta, un somriure, un lloc per a persones que en un moment donat necessiten un espai i un acompanyament... Tots ens hi podríem trobar. De fet, el voluntari, potser no necessita el

“Fa 10 anys era impensable que una persona amb nòmina vingués a demanar aliments”